

"לא צריך להיות גאון כדי לשחק בדמינטון"
כתבה: ירדן הר לב

לא צריך להיות גאון
כדי לשחק בדמינטון.
אמנם גם לא צריך את החוקים,
כדי לראות ילדים בשיעור משחקים.
תן לילד נוצית ומחבט
ותראה כיצד הוא משחק בלי בכלל להתלבט.
כפי שלמדנו בשיעורים הקודמים,
בדיוק כך ילדים לומדים.
אל חשש! אם עד היום להסבר מקדים היית רגיל,
ניתן לשנות זאת בכל גיל.
גם אחרי 12 שנות לימוד במסגרת,
אפשר ללמוד בשיטה אחרת.
אולי דבריי נאמרים בין השיטין,
אך מבטיחה שעד סוף החיבור תבין.
רגע לפני שנתחיל,
קצת רקע כללי שעשוי להועיל.
בדמינטון הוא ענף ספורט אולימפי לכל דבר,
אולם לא כל כך ותיק כמו כל השאר.
מי יודע מתי הופיע באולימפיאדה לראשונה,
לא כענף ספורט תחרותי אלא כענף ראויה?
היה רק תלמיד אחד שצעק את התשובה
ואמר שזה קרה באולימפיאדת לונדון האחרונה.
אך המורה סתר את התשובה כשאמר
"שנות השבעים" באופן כה משכנע,
את מי שאת התשובה הנכונה אינו יודע.
התלמיד שכל כך היה משוכנע בצדקתו
עמד בנחרצות על דעתו.
המורה החביב בחיור לו השיב,
"אם לא היית בטוח אז לא היית אומר",
אבל את התשובה הנכונה מבין השתיים החלטתי בעצמי לברר.
ובכן, המורה צדק.
בדמינטון הופיע לראשונה כענף ראויה באולימפיאדת מינכן אשר התקיימה בשנת 1972.
אולם, בדיוק 20 שנה לאחר מכן בשנת 1992, באולימפיאדת ברצלונה, הפך רשמית לענף
ספורט אולימפי מן המניין.
אבל זה לא העניין.
ידע כללי הוא משאב חשוב,
אך ברצוני להעביר כאן מסר אחר שבעיניי חשוב יותר.
אותה שיחה קטנה בין המורה לתלמיד יכולה להיתפס כאתגרת קומית חסרת משמעות
או אחלה הזדמנות.
הנה דוגמא ראשונה כיצד תלמיד יוזם למידה מעבר לחובה
אותה משית עליו המורה ביחידת ההוראה.

לאורך המגרש ארבע רשתות, שני תלמידים מכל צד
עם מחבטים וכדור נוצית אחד ביד.
התחלנו ביחידים ומהר מאד עברנו לזוגות
אך לא לפני שדאגנו לעשות כוחות.
קרוב לוודאי שמהצד זה נראה שכל הקבוצות שיחקו משחק דומה.
אם לאולם היה נכנס מישהו שיודע על הענף דבר או שניים,
מיד היה מבחין שלמעט הציוד
כל העסק נראה טיפה חשוד.
נראה רק אותו זה היה מטריד
כי אנחנו המשכנו להעיף את הנוצה
בראלי שלא היה מבייש אף נבחרת מהשורה הראשונה.
עובדה! גם כשהמורה הלך להביא סרט סימון שמיש,
איש מאתנו לא הרגיש.

שיחקנו. השתעשענו.
כעת הגיע הזמן להסביר את הכללים.
אבל מה עושים כשמדובר בספר עב כרס עם אותיות קטנות ומאתיים חוקים?
כנראה נסתפק בשניים עד שלושה חוקים חשובים,
הרי בכל מקרה רק 20% מהתלמידים מקשיבים,
כך שחבל על המילים.
המורה שאותנו כבר מכיר, לא הוציא אף מילה
בעוד שאחת התלמידות כבר הספיקה להצביע לאחור ולאמור:
"הנה החוקים, אז למה אתם מחכים?"

מערכה שניה התחילה.
אותם זוגות
אלא שהפעם סופרים נקודות.
כל מכת פתיחה שווה נקודה.
הקבוצה אשר הנוצה נפלה בחלקה
מזכה את הקבוצה היריבה במכה הבאה.
כאן הגיע הזמן להתוודות
כי למרות שזיכיתי את קבוצתי בנקודות רבות,
מכה תחתית לא הצלחתי להכות.
מספר ניסיונות כושלים והעברתי את זכות מכת הפתיחה לבן זוגי למשחק שעשה רושם
לשחקן חזק.
אולי כלפי חוץ הכל נראה כשורה,
אך מבחינתי הבעיה אינה פתורה.

כעבור מספר דקות אנו מקבלים הזמנה
לשחק ראש בראש עם קבוצה שכנה.
כדי שהמשחק יהיה מעניין,
אנו מחליטים לערבב את הקבוצות
אפילו שזה לא ממש כוחות.
שני תלמידים בעלי שם משותף בצד אחד,

מורה ותלמידה בצד שני.
מישהו אמר אני?
כן, אז אלא מי.
הבנים מתחילים ונראה שהם חדורים ונחויים.
רק דבר אחד הם לא יודעים,
שאנחנו אותם היום מנצחים.
כעבור 5 נקודות לטובתנו, מגיע רגע האמת.
שאם להיות כנים,
רק בשבילו היה שווה לזוז ימינה שני מגרשים.
המורה מפרגן לי להכות את מכת הפתיחה.
אני אומרת תודה ומסמנת לו שימשיך במלאכה.
כל מורה מנוסה מיד יבחין,
שלא מדובר כאן בעודף נחמדות או בכבוד לאחר
וכי חבויה בעיה עמוקה יותר.
לא הסתרתי ומיד אמרתי
"שבחבטה תחתית אני לא להיט".
אם בהתחלה היה נדמה שהמורה במילים אינו מכביר,
בשלב הזה הגיע הזמן להסביר.
המלצה פשוטה לאופן החזקת המחבט
והצלחתי לתת מכה על הפעם הראשונה.
אפילו זיכיתי את קבוצתנו בעוד נקודה.
אם כך, המסקנה ברורה.
הנה דוגמא שניה כיצד לומדת תלמידה
דרך המחשת משחק בסבר פנים ואהדה.

כשהסתיים השיעור קיוויתי
שמטלת הכתיבה הבאה תהיה על המשחק שזה עתה חוויתי.
עוד לא קרה לי שסיימתי שיעור
וכל החיבור כבר היה גמור.
למרות שהמורה אמר
שאת המשחק למטלה הבאה טרם בחר,
החלטתי בכל זאת לשתף בתחושותי
את כל מי שחפץ ובמיוחד את חברי כיתתי.
הלוואי וזו תהיה הדוגמא השלישית
כיצד חבר יוצר פתח לתלמיד אחר
דרכו יגלה עניין בנושא השיעור
מבלי שיצטרך גם הוא לחבר חיבור.

כל היופי בחינוך הוא שבכל יום ניתנת לנו ההזדמנות לרכוש ידע חדש. אמנם רבות הגישות
והדרכים ללמידה וכל מחנך טוב בעיניו יעשה. אך בעייני אפלטון צדק כשאמר "החינוך היעיל
ביותר הוא לתת לילד לשחק בדברים נפלאים".

מזל שלא צריך להיות גאון

כדי לשחק בדמינטון ☺